

Numele care ne adună

G. André

GUTE BOTSCHAFT VERLAG (GBV)
P.O.B. 80 D-6340 Dillenburg 2 Germany 1991

Prefață

Subiectul Adunării lui Dumnezeu a fost expus de mai multe ori în broșuri și scrieri care sînt la îndemîna noastră.

Unele dintre ele prezintă acest subiect în ansamblu, dintre care cea mai de curînd, A.G.: „Adunarea lui Dumnezeu” își atinge în mod deosebit scopul. Altele, scrise mai de demult, rămîn mereu actuale, cum este: A.L. „Cina Domnului și Masa Domnului”. Alte scrieri tratează anumite aspecte, de exemplu H.R. „Ce este o strîngere laolaltă a adunării?”, J.N.D. „Ce este o sectă?”, W.T. „Cinci scrisori cu privire la închinarea și slujba prin Duhul”, J.N.D. „Despre disciplină” și „Despre adorare”.

S-ar putea enumera și alte scrieri. De ce atunci și paginile care urmează? Ele nu au nicidecum ca scop să rezume, nici mai ales să înlocuiască ceva din comoara care ne stă la dispoziție. Fiind un rezultat al unor convorbiri cu cei tineri, reînnoite timp de mai mulți ani, adeseori alături de slujitori ai Domnului care astăzi sînt acasă la El, ele nu au alt scop decît să dea un cadru pentru subiectul acesta atît de întins. Vom fi folosiți de ele numai îndreptîndu-ne mereu spre însuși Cuvîntul lui Dumnezeu și aprofundînd scrierile menționate mai sus, la care deseori ne referim.

Fiecare generație are nevoie ca ea însăși să vină la izvor, pentru a rămîne la lucrurile nu numai „învățate”, dar și despre care „ești deplin încredințat” (2 Timotei 3.14). Nu este vorba de a menține o tradiție, de a te conforma unor practici general primite, ci de a te întemeia pe Cuvîntul lui Dumnezeu și a ști să folosești slujba scrisă pe care Domnul ne-a lăsat-o, pentru a avea inima angajată în tot ceea ce El are mai prețios pe pămînt: Adunarea, pe care El a iubit-o și pentru care S-a dat pe Sine însuși.

G.A.

Numele care ne adună

„Căci acolo unde doi sau trei sînt adunați pentru numele Meu, acolo sînt și Eu în mijlocul lor" (Matei **18.20**).

„Cine nu strînge cu Mine risipește" (Matei 12.30).

„Nume care adună în timpul absenței Tale pe cei răscumparați în jurul Tău".

Isus - „nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți" (Faptele Apostolilor 4.12). Și nu este un alt centru care să strîngă laolaltă pe cei răscumparați (Matei 18.20).

După ce a scos pe fiii lui Israel din Egipt, Dumnezeu a vrut să-i strîngă laolaltă și să locuiască în mijlocul lor în cort (Exod 25.8; 29.45,46).

Odată ce a intrat „în țară" (Deuteronomul 12), poporul trebuia să caute locul unde Domnul avea să-Și pună numele. Au trecut secole pînă ce Ierusalimul a fost cucerit și templul a fost înălțat pe muntele Moria, unde Avraam oferise pe Isaac și David adusesese jertfe cu ocazia ciumei. Norul a umplut templul (2 Cronici 5.13), așa cum umpluse altădată cortul (Exod 40.34). După secole de necredincioșie din partea poporului și de răbdare din partea lui Dumnezeu, norul a părăsit templul (Ezechiel 10.4,18; 11.23); acesta, dărîmat și reconstruit în două rînduri, în final a fost distrus, după patruzeci de ani de la moartea Domnului Isus.

Astăzi, locuința lui Dumnezeu pe pămînt nu mai este într-o casă făcută de mîna omului, ci, prin Duhul Său, El locuiește în inimile celor ai Săi. Efeseni 2.21 ni-i arată pe cei credincioși sub forma unei clădiri în construcție, care „crește ca să fie un templu sfînt în Domnul", clădire care nu va fi terminată decît la venirea Sa din nou. Dar versetul 22 ni-i prezintă ca fiind zidiți împreună ca să fie „o locuință a lui Dumnezeu, în Duhul".

Oile lui Israel erau ținute împreună prin îngrădirea legilor și rînduielilor: era perioada „staulului" (Ioan 10.1). Domnul a scos din staul oile Sale dintre evrei (versetele 3-4), dar El adaugă: „Mai am și alte oi, care nu sînt din staulul acesta; și pe acestea trebuie să le aduc (versetul 16: cele pe care El urma să le scoată dintre neamuri). Ele vor asculta de glasul Meu și va fi o singură turmă, un singur Păstor". De acum înainte nu mai sînt ziduri care să țină oile împreună, ci un centru: singurul Păstor, care atrage oile.

Vedem în Faptele Apostolilor cum sufletele erau adăugate „adunării" (2.47), „Domnului" (5.14: dintre evrei) și iar „Domnului" (11.24: dintre neamuri) pentru a forma „adunarea" (versetul 26).

El singur este centrul strîngerii laolaltă. Hristos, cunoscut în putere și în har, El este Cel care trebuie să grupeze sufletele în jurul Lui, nu anumite învățături, oricît de folositoare ar fi ele și la locul lor.

Cuvîntul folosește între altele patru imagini ca să reprezinte ansamblul celor credincioși: Turma, al cărei centru este Păstorul, Trupul, al cărui Cap este Hristos, Casa, a cărei piatră din capul unghiului este Isus Hristos, Mireasa, al cărei Soț este Mielul.

Cel credincios este chemat să urmeze pe Domnul în mod individual. Aceasta este umblarea lui, în care Hristos îi este Modelul. De asemenea este dorința Domnului să adune în jurul Său pe răscumpărații Săi, ca să fie Centrul lor. Dar cît de mult trebuie să luăm seama să nu pretindem să aplicăm strict și în mod teoretic adevărurile strîngerii laolaltă, în același timp umblînd individual în așa fel încît să necinstim pe Domnul: ar fi o necinste aruncată asupra Numelui Său, asupra mărturiei Sale și o piatră de poticnire pentru cei care ar vrea să se apropie.

Planul

I. Trupul lui Hristos

II. Casa lui Dumnezeu

III. Ruina

IV. Strînși laolaltă ca adunare

Închinarea

Adunările de rugăciune

Adunările de zidire

V. Slujirea și darurile

VI. Cina Domnului și Masa Domnului

Disciplina

VII. Mireasa

I. Trupul lui Hristos

„Pentru ce Mă prigonești?” a spus Domnul din slavă, lui Saul, care căzuse cu fața la pământ pe drumul Damascului; Saul nu prigonea totuși pe Isus, ci pe ai Săi; cu toate acestea, urmărindu-i, el se atinge de fapt de Domnul Însuși, care îi recunoștea ca fiind una cu El. Saul avea să fie vasul prin care Dumnezeu să descopere taina ascunsă de veacuri: unitatea lui Hristos cu răscumpărații Săi într-un singur trup.

1. Cine face parte din trupul lui Hristos?

1 Corinteni 12.13 ne spune: „Căci printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi”.

Botezul Duhului Sfânt a avut loc la Cincizecime; expresia aceasta este folosită numai în legătură cu formarea trupului lui Hristos. De atunci, toți care au auzit evanghelia și au crezut-o, au fost „pecetluiți cu Duhul Sfânt” (Efeseni 1.13). Toți cei credincioși au devenit astfel părtași ai botezului acestuia și prin Duhul Sfânt ei alcătuiesc un singur trup. Duhul Sfânt ca Persoană, care a venit pe pământul acesta la Cincizecime, va părăsi lumea aceasta împreună cu Biserica la venirea Domnului (2 Tesaloniceni 2.7). Toți credincioșii, deci, de la Cincizecime pînă la venirea din nou a Domnului, fac parte din trupul lui Hristos (Efeseni 1.23). Expresia aceasta este de asemenea folosită pentru a indica fie pe toți sfinții care trăiesc pe pământ la un moment dat (Romani 12.5), fie pe cei care sînt într-un anumit timp într-o localitate (1 Corinteni 12.27).

Unitatea aceasta a trupului lui Hristos există deci; ea este produsă de Duhul Sfânt, ca rezultat al lucrării Domnului Hristos la cruce. Nu este cazul ca noi s-o creem, ci s-o păstrăm (Efeseni 4.3) și s-o arătăm. Potrivit celor scrise în 1 Corinteni 10.17 „nu există alt mijloc de a reprezenta sau de a exprima în mod public unitatea trupului lui Hristos, decît luînd parte la frîngerea pîinii” (R.B.).

Trupul lui Hristos este un organism viu, nu este o organizație din care să faci parte dacă vrei, pentru că ai fi de acord cu o anumită mărturie de credință sau cu anumite puncte de vedere. Fie că știe sau nu, fie că ar vrea sau nu, orice răscumpărat al Domnului este un mădular al trupului lui Hristos, datorită lucrării pe care Domnul Isus a făcut-o pentru el și din el. Este deci vorba de a arăta ceea ce ești și nu de a deveni mădular al trupului.

2. Cum funcționează trupul lui Hristos?

Efesenii 4.15 și 16 și Colosenii 2.19 ne arată că trupul își primește totul de la Cap: de la Hristos, care este în cer. De la El, prin lucrarea fiecărei părți în măsura ei, „trupul... își face creșterea”. În trupul „bine alcătuit și strâns legat” și „hrănit” poate fi prosperitate numai prin „încheieturi și legături”, „fiecare parte în măsura ei” împlinind ce i-a fost încredințat; dacă nu, nu va rezulta decât slăbiciune și confuzie.

Toate vin de la Cel care este Capul; dar Domnul a voit să Se servească de mădularele trupului pentru funcționarea lor practică pe pământ. Trupul este unul, dar se compune din mai multe mădulare, având o mare diversitate în funcțiile lor și în darurile lor (Romani 12; 1 Corinteni 12; Efesenii 4).

Nimeni nu are de ales slujba, căci „Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum l-a plăcut” (1 Corinteni 12-18); El vrea ca mădularele să îngrijească unele de altele. El a pus „daruri” în adunare, dar și tot felul de funcții sau îndatoriri: ajutorări, administrări, slujiri. Trei pericole amenință mădularele trupului.

Cel dintâi și cel mai frecvent este de a nu deosebi și a nu îndeplini funcția pe care Domnul ți-a încredințat-o. Se poate să adormi; să fii indiferent față de interesele adunării lui Dumnezeu; să nu arăți interes nici ca să știi ce dar a putut Domnul să-ți încredințeze, nici să dorești cu înflăcărare un dar și mai mare (1 Corinteni 12.31). Ce pierdere, nu numai pentru tine însuși, dar și pentru adunare.

Al doilea pericol este gelozia (1 Corinteni 12.15- 17): lucrarea care ni s-a dat este atât de puțin însemnată; aș vrea pe a altuia, mai scoasă în evidență!

Al treilea pericol este de fi atât de pătruns de funcția primită, încât să ajungi să disprețuiești pe cei slabi (1 Corinteni 12.21-23): numai darul meu este important și eu n-am nevoie de darurile altora! Este un pericol mult mai frecvent decât s-ar părea la prima vedere. Să nu uităm îndemnul din 1 Corinteni 4.7: „Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?”

Dar aceste pericole nu trebuie să ne facă să pierdem din vedere frumusețea acestui organism unic, pe care Domnul și credința îl consideră astăzi tot atât de real ca și în cele dintâi zile ale Bisericii pe pământ. „Este un singur trup”. Credința nu se îndoiește de lucrul acesta, ci cuprinde în acest organism pe toți răscumpărații Domnului, din toate țările, din toate condițiile, din toate grupările omenești care deseori își ascund adevăratul caracter.

De ce Duhul lui Dumnezeu a voit să așeze între 1 Corinteni 12, care ne vorbește despre trup și mădularele lui - și 1 Corinteni 14, care ne arată funcționarea practică în adunare, capitoulul

13? Pentru că nimic nu poate prospera fără dragoste. Acesta este cadrul din Efeseni 4.15-16: „spunînd adevărul în dragoste... se zidește în dragoste”. Nu o dragoste pe care s-o cauți la alții; nu o dragoste pe care s-o pretinzi să se găsească în adunarea locală; ci dragostea Domnului de care să fii pătruns și care ne aduce în situația să iubim „pentru că El ne-a iubit mai întâi”; dragoste fără care „sînt o aramă sunătoare sau un chimval răsunător... nu sînt nimic... nu-mi folosește la nimic”. Dragostea este „cea mai mare” din lume, dragostea „nu va pieri niciodată”.

II. Casa lui Dumnezeu (1 Petru 2.4-7)

Cuvîntul ne prezintă de asemenea pe cei credincioși ca formînd împreună casa lui Dumnezeu aici pe pămînt.

Scîndurile folosite la cort ne dau o imagine: fiecare bucată fusese luată dintr-un arbore care crescuse pe pămînt, fusese modelată, acoperită cu aur, instalată pe temelia ei de argint. Tot așa este și cel răscumpărat - luat din lumea aceasta, îmbrăcat cu dreptatea lui Dumnezeu în Hristos, întemeiat pe răscumpărare. Dar o scîndură singură n-ar fi putut sta în picioare; trebuia ca scîndurile să fie adunate împreună pentru a forma cortul, care devenea casa lui Dumnezeu.

La fel a fost și cu pietrele de la templul lui Solomon. Scoase din carieră, tăiate de anumite dimensiuni, erau apoi aduse la clădirea care se înălța.

Și astăzi, ni se spune: „Și voi, ca niște pietre vii, sînteti zidiți ca o casă duhovnicească”. Această casă duhovnicească este „o locuință a lui Dumnezeu, în Duhul” la un moment dat pe pămînt, „un templu sfînt în Domnul” care crește mereu pînă cînd Domnul îl va lua la El (Efeseni 2.21-22).

Sub aspectul acesta, casa lui Dumnezeu este:

1. cea pe care Domnul o zidește.

El spune în Matei 16: „Voi zidi Adunarea Mea”. El este deci Cel care voia s-o construiască; însă această clădire avea să fie în viitor; abia în Faptele Apostolilor 2 o vedem că își începe existența. El Însuși este stîncă pe care stă temelia, piatra din capul unghiului. De-a lungul veacurilor, El îi adaugă pietre vii, una cîte una, pînă cînd lucrarea Sa, fiind terminată, Adunarea devine cetatea sfîntă pe care o vedem strălucind la sfîrșitul Apocalipsei.

Dar zidirea acestei clădiri a fost, sub un alt aspect,

2. încredințată omului.

1 Corinteni 3.9-17 ne dă tabloul acestei construcții. Temelia a fost pusă: Isus Hristos. Apostolii, apoi slujitorii de-a lungul veacurilor au zidit pe temelia aceasta. Unii au adus „aur,

argint sau pietre scumpe": învățături care folosesc sufletelor care au viață din Dumnezeu, fiind îmbrăcate în dreptatea lui Dumnezeu în Hristos, întemeiată pe răscumpărare, reflectând ceva din slava Domnului Hristos. Alte învățături nu au produs decât „lemn, fin, trestie": lucruri mari în exteriorul lor, un volum mare (în contrast cu pietrele prețioase!), dar nici o realitate. Când focul încearcă o astfel de lucrare, ea este consumată, iar slujitorul însuși - dacă a avut într-adevăr viață din Dumnezeu - este mîntuit ca prin foc. Alții, de asemenea, nu numai că au adus materiale rele, dar au stricat templul lui Dumnezeu și de aceea „Dumnezeu îi va nimici".

Într-o astfel de clădire - creștinătatea - este deci un amestec de persoane care au viață din Dumnezeu și altele care poate au o viață morală și ordonată, dar nu sînt născute din nou, iar altele sînt într-adevăr stricate. „Casa lui Dumnezeu" devine „o casă mare", cum vom vedea în 2 Timotei 2.

Trupul lui Hristos ne-a dat deci ideea predominantă a unității de nedespărțit a celor răscumparați; casa lui Dumnezeu ne aduce înaintea răspunderii celor care o zidesc și a celor care pretind că iau parte la zidire.

III. Ruina

De ce casa aceasta atît de bine întemeiată și zidită a început, a fost ruinată încît prezintă confuzia de acum? „Un vrăjmaș a făcut aceasta... în timp ce oamenii dormeau".

Domnul a spus lucrul acesta, îndeosebi în pildele din Matei 13. Cea a neghinei ne vorbește despre amestecul fiilor împărăției cu a fiilor Celui Rău. Sămînța de muștar vorbește despre dezvoltarea împotriva legii naturii, ajungînd un copac mare care adăpostește răul în toate ramurile lui; cea a aluatului ne spune cum cele trei măsuri de făină - desăvîrsirea și curăția Persoanei Domnului Isus și a tuturor celor ai Lui - au fost amestecate în învățătura contaminată de puțin aluat, încît toată frămîntătura s-a dospit. 1 Corinteni 5.6 ne arată pericolul aluatului ca rău moral în purtarea acelor care sînt „numiți frați"; Galateni 5.9 folosește aceeași expresie pentru învățăturile greșite care fac sufletele să se abată de la har.

Apostolii de asemenea au prezis ruina aceasta. Apostolul Pavel spune bătrînilor din Efes despre „lupi" care vor intra pînă la ei și nu vor cruța turma; despre niște oameni care se vor ridica dintre ei și „care vor învăța lucruri stricacioase, ca să tragă pe ucenici după ei". Mai multe epistole, ca 2 Timotei, 2 Petru, Iuda și epistolele lui Ioan ne aduc înaintea tabloului acestui rău care creștea. Și scrisorile către cele șapte adunări din Apocalipsa 2 și 3 ne arată cum, după

ce a părăsit dragostea dinții, adunarea s-a tot depărtat de Domnul, pentru a ajunge în starea din Laodiceea, în care El nu-Și mai are locul (Apocalipsa 3.20).

Ruina aceasta este de asemenea vizibilă în jurul nostru; în câte grupări, necredința și raționalismul n-au făcut ravagii! De altă parte, vedem slujirea rînduită de oameni, ierarhia stabilită; și, mai peste tot, formalismul, diviziunile și subdiviziunile.

Nu poți să tăgăduiești această ruină. Trebuie s-o recunoști, să te smerești pentru ea, înțelegînd consecințele. A crede că s-ar putea „începe iar” ca altădată ar însemna să te expui la o ruină nouă, căci omul rămîne om, în ciuda a tot ce i-a adus harul.

Nu avem deci de așteptat restabilirea Bisericii ca mărturie pe pămînt. Dumnezeu nu repară ce a stricat omul.

Dar putem fi tot așa de siguri că ceea ce a făcut Hristos rămîne: „Porțile Locuinței Morților nu o vor birui”. Este deci important lucru să facem deosebire între ceea ce a fost ruinat: casa lui Dumnezeu ca fiind încredințată răspunderii omului - și ceea ce rămîne; trupul lui Hristos, mireasa Mielului, făgăduința prezenței Domnului în mijlocul celor doi sau trei adunați pentru numele Lui.

Ce este de făcut?

Trebuie să rămîi singur? Acesta este un gînd care are atracție pentru unii. J. N. Darby scria odată: Este mai ușor să mergi de unul singur, decît să-ți iei partea de tristețe a Bisericii lui Dumnezeu pe pămînt! Dar nu este dorința Domnului să strîngă laolaltă pe ai Săi? Cu tristețe le spunea El în Ioan 16.32: „Veți fi risipiți fiecare la ale lui”. Dar cu ce bucurie, în seara învierii, El vine în mijlocul lor, le arată mîinile și coasta Sa; „ucenicii s-au bucurat deci cînd L-au văzut pe Domnul”.

Ezechiel 43.10 ne dă o învățătură practică, aplicabilă situației actuale: „Arată templul acesta casei lui Israel; ei să-i măsoare planul și să se rușineze de nelegiuirile lor”. Domnul pune înaintea noastră ce a făcut El, casa lui Dumnezeu așa cum El a zidit-o. „Dacă se vor rușina de toată purtarea lor, arată-le forma casei acesteia, întocmirea ei, ieșirile și intrările ei, toate planurile și toate legile ei”. Dacă inimile noastre sînt umilite și întristate să vadă ce am făcut noi din ceea ce ne-a încredințat Domnul - căci toți sîntem solidari și răspunzători - dacă sîntem într-adevăr rușinați, nu ne va arăta Domnul o cale, o ieșire, nu ne va face El să-I cunoaștem gîndurile, cu toate greutățile zilelor de acum? Astăzi, ca și altădată, El ne cheamă să ieșim la El, afară din tabără și, acum, să facem lucrul acesta ca mădulare ale trupului Său.

Pentru a înțelege poziția pe care o pot lua astăzi răscumpărații Domnului care doresc, cu toate acestea, să se strângă laolaltă în jurul Lui, trebuie să vedem două principii fundamentale pe care le vom numi:

1. principiul „rămășiței”,
2. principiul că ceea ce este de la Dumnezeu rămîne.

1. Principiul rămășiței

Cînd Israel a făcut vițelul de aur, dreptatea lui Dumnezeu ar fi trebuit să nimicească poporul. El a răspuns totuși mijlocirii lui Moise și l-a cruțat. Acesta „a luat cortul și l-a întins afară din tabără și l-a numit cortul întîlnirii. Și toți cei care căutau pe DOMNUL, se duceau la cortul întîlnirii care era afară din tabără”. Poporul, în întregul lui nu ieșea din tabără; de la ușa corturilor lor, ei urmăreau cu ochii pe Moise pînă ce el intra în cortul întîlnirii (Exod 33.8); dar unii totuși ieșeau afară din tabără (versetul 7), o rămășiță care se alipea de Dumnezeul ei.

În Ezechiel 9 vedem pe omul îmbrăcat în haine de in subțire făcînd un semn pe fruntea celor care suspinau și gemeau din cauza tuturor urîciunilor care se făceau în Ierusalim. Ceilalți aveau să fie atinși de judecată, dar o rămășiță care se temea de Domnul era cruțată.

În Maleahi 3.16 găsim același principiu. Trecuse un secol de la întoarcerea din captivitate; printre cei care aclamaseră cu bucurie punerea din nou a temeliei templului nu rămăseseră, în mijlocul unei mulțumiri care se abătuse, decît cîtiva care „se temeau de Domnul și vorbeau unul cu altul”; era o rămășiță care se gîndea la Numele Lui și pentru care „o carte de aducere aminte a fost scrisă”.

Este același principiu pe care îl găsim și în 2 Timotei 2.17-22. Unii făceau luptă de cuvinte care nu este de nici un folos „ci este spre dărâmarea celor care ascultă”. Erau vorbării „goale și lumești”, iar cei care le țineau înaintau tot mai mult în nelegiuire, cuvintele lor rodeau ca o cangrenă. Sînt arătate cazuri specifice de învățători mincinoși, ca Imeneu și Filet. Unii îi ascultau și credința le era răsturnată. Era mare răspunderea celor care învățau greșit și a celor care îi ascultau. Ce să faci într-o astfel de situație?

Ce a stabilit Dumnezeu rămîne, cum vom vedea îndată: „Domnul cunoaște pe cei care sînt ai Săi”. Răspunderea celor care se alipesc de El este atunci dublă: „să se depărteze de fărădelegi”, adică de tot ce a stabilit omul și care nu se potrivește Cuvîntului lui Dumnezeu; și „să se curățească” de vasele de necinste.

De asemenea, potrivit contextului versetor mai dinainte, în 2 Timotei 2 se înțeleg ca „vase de necinste” cei care învață pe alții lucruri greșite, În sfîrșit, este vorba nu numai de realitatea

lăuntrică a vieții dumnezeiești, pe care uneori numai Domnul o poate observa (versetul 19), ci și de mărturia dată (versetul 22).

Însă nu este potrivit gândului lui Dumnezeu ca un credincios să rămână singur: „Urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată”. În felul acesta se formează o rămășiță, după aceleași principii ca și în Vechiul Testament, pentru a se alipi de Domnul și a nu rosti în desert Numele Său. Dar trebuie, potrivit cuvintelor din Evrei 13, să ieșim „afară din tabără”, Cuvântul subliniind „la El”, ceea ce înseamnă că Hristos rămîne ca centru al strîngerii laolaltă. Și astăzi, ca și în cele dintîi zile ale Bisericii, El este Numele care ne adună.

2. Principiul că ceea ce este de la Dumnezeu rămîne

Casa lui Dumnezeu încredințată răspunderii omului a fost la început minunată, însă nu este tot așa și cu trupul lui Hristos care cuprinde pe toți cei răscumparați și care, în ochii Domnului și pentru credință, rămîne și astăzi așa cum era în cele dintîi zile. Dacă este cazul să ne adunăm realizînd principiul rămășiței, trebuie să facem lucrul acesta ca mădulare ale trupului lui Hristos și nu pentru a forma o colectivitate întemeiată pe acordul membrilor între ei. Tocmai pentru că Domnul Isus ne-a unit, avem dreptul și datoria să ne strîngem laolaltă ca mădulare ale trupului Său; nu există alt temei al adunării. Nu este vorba de a crea vreun lucru, ci, cum s-a zis, „de a exprima ceea ce există”. Într-o astfel de strîngere laolaltă fiecare va fi supus Domnului, Capul trupului și Capul Adunării, singurul care rînduiește daruri și cheamă la lucru pe cei care sînt slujitori ai Săi. Nu va fi nici consacrare oficială, nici ierarhie omenească. Fiecare va fi supus Cuvîntului și anume întregului Cuvînt, evitînd cu grijă vederile personale. Duhul Sfînt va conduce lucrurile în adunare și nu un cler stabilit.

În practică observi că este o problemă dificilă și deseori dureroasă cînd cauți să unești două principii; a aplica numai principiul rămășiței ar conduce la o poziție sectară.

A susține numai principiul că ceea ce este din Dumnezeu rămîne, te conduce să te atașezi tuturor credincioșilor, fără deosebire.

De fapt trupul lui Hristos include pe toți răscumparații și strîngerea laolaltă are loc pentru că ești mădular al acestui trup și nu pentru că ești de acord cu privire la unele idei sau asupra unor anumite puncte de unire. După ce „ai ieșit la El, afară din tabără”, te aduni cu cei credincioși, pentru că El ne-a pus împreună. O astfel de adunare exprimă unitatea trupului prin frîngerea pîinii, potrivit locului din 1 Corinteni 10.17; ea exclude orice organizație omenească sau colectivitate care este pe altă temelie; ea include de fapt pe toți credincioșii și este deschisă

pentru toți cei care sînt mădulare ale trupului; ea primește pe toți cei care sînt mădulare ale trupului lui Hristos și vor să se strîngă laolaltă în jurul Domnului Isus, ca mădulare și care aduc învățătura lui Hristos fără să fie amestecată cu învățături greșite sau în asociere cu ele și care umblă în temere de Dumnezeu.

A merge la o alt fel de adunare stabilită pe o temelie diferită și, mai mult, a lua parte acolo la frîngerea pîinii înseamnă a nesocoti însăși temelia strîngerii laolaltă potrivit unității trupului și a recunoaște practic denomițiile stabilite pe alte principii.

Toate acestea nu ating relațiile individuale ale copiilor lui Dumnezeu între ei, potrivit unității familiei lui Dumnezeu, toți sînt copii care au același Tată, aceeași viață: „Această unitate de principiu rămîne pe deplin și părășia dintre frați este realizată uneori, chiar foarte viu, între copii ai lui Dumnezeu separați din punct de vedere eclesiastic”.

Niciodată nu avem să ne comportăm față de niște adevărați copii ai lui Dumnezeu care umblă în temere de El - chiar dacă nu ne putem strînge laolaltă în jurul Domnului din cauza poziției pe care o iau ei - cum ne-am purta față de niște persoane din lume. Un necredincios este, cum spune Cuvîntul, „un copil al Diavolului” (1 Ioan 3.10), un „străin de viața din Dumnezeu” (Efeseni 4.18), cu care nu putem avea „un jug nepotrivit”.

Știm cum în practică, îndeosebi în ultimele două generații, vrăjmașul a căutat să întunece și să strice mărturia dată cu privire la aceste adevăruri; dar acesta nu este un motiv ca noi să le abandonăm. A recunoaște ruina și consecințele ei; a fi siguri că ce este de la Dumnezeu rămîne; a realiza cu umilință tot ce încă se poate avea prin har, deși fiind conștienți și mîhniți pentru ceea ce lipsește; a te baza pe făgăduința Domnului Isus că El este de față în mijlocul celor doi sau trei adunați pentru Numele Său; - toate acestea pot rămîne partea noastră, de care putem fi convinși, dar veghind cu grijă să nu ridicăm alte pretenții deplasate, care n-ar putea duce decît la judecată din partea Aceluia care singurul are dreptul să spună: „Știi faptele tale”.

Dacă, prin harul lui Dumnezeu, te afli chiar într-o astfel de adunare, ce mult face s-o apreciezi, cu toate slăbiciunile și inconsecvențele care s-ar putea să se arate. Să avem pe inimă, în dependență de Domnul și fiind supuși unii altora în frica lui Hristos, să fim acolo o unealtă de binecuvîntare, care aduce binele, ajută, zidește, încurajează (Romani 14.19), „un vas folositor Stăpînului său, pregătit pentru orice lucrarea bună”. Ținerea strînsă de Cel care este Capul, Centrul, ne va păzi și de descurajare și de mîndrie

IV. Strânși laolaltă ca adunare

Cuvîntul recunoaște ocazii în care adunarea este „strînsă laolaltă” în prezența Domnului, avînd încredere în promisiunea Sa: „Eu sînt acolo, în mijlocul celor doi sau trei adunați pentru Numele Meu”.

Aceste strîngerii laolaltă pot fi de patru feluri:

- a) pentru a oferi: aceasta este închinarea,
- b) pentru a cere: aceasta este rugăciunea,
- c) pentru a primi: aceasta este zidirea,
- d) pentru ocazii de înstristare: aceasta este smerirea.

Alte întâlniri ocazionale sau limitate nu au caracterul acesta de strîngere laolaltă ca adunare: școala de duminică, întâlniri pentru cei tineri, o reuniune de evanghelizare convocată de un evanghelist pe care Domnul l-a dăruit în această direcție. Alte întâlniri, potrivit împrejurărilor, ar putea să aibă sau să nu aibă caracterul unei strîngerii laolaltă a adunării, cum sînt cele cu ocazia unei căsătorii sau învățătura în adunare ca în Faptele Apostolilor 11.26 sau chiar pentru a informa adunarea cu privire la lucrarea Domnului în alte ținuturi, ca în Faptele Apostolilor 14.27 și 15.7,12.

1. Închinarea

De citit cu atenție, între altele, versetele următoare: Ioan 4.23,24; 1 Petru 2.5; Evrei 13.13-16; Filipeni 3.3.

Ce este închinarea? Este adorarea adusă în comun lui Dumnezeu, pentru ceea ce este El în Sine Însuși și pentru ce este El și ce a făcut El pentru noi.

Este cea mai înaltă slujbă pe care o are creștinul pe pămînt; ea răspunde dorinței Tatălui care caută adoratori (Ioan 4.23); Domnul Însuși Și-a arătat lauda în ziua învierii (Psalmul 22.22); și numai prin Duhul Sfînt ne putem închina (Filipeni 3.3).

Obiectul închinării este Tatăl și Fiul. Adorarea nu se adresează Duhului Sfînt; El îi este puterea.

Subiectul adorării nu este numai recunoștința pe care ne-o arătăm față de Dumnezeu și față de Domnul Isus pentru ce s-a făcut pentru noi și îndeosebi la cruce; adorarea se înaltă pentru a cuprinde ceea ce este Dumnezeu în El Însuși și ce a făcut pentru Hristos și cu Hristos; ea sărbătorește ceea ce este Domnul Isus în El Însuși, devotamentul Lui pentru Dumnezeu,

lucrarea Sa pentru noi; ea se poate înălța și mai mult, pînă la dragostea veșnică a Tatălui pentru Fiul și a Fiului pentru Tatăl.

Jertfele din Levitic ne ajută să intrăm mai bine în aspectele diferite ale adorării în legătură cu lucrarea de la cruce.

În ce constă adorarea?

„Dumnezeu este Duh și cine Îl adoră pe El, trebuie să-L adore în duh și în adevăr”. Apostolul Petru ne vorbește despre „jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos”; și Evrei 13 ne spune despre „rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui”.

În Cuvîntul lui Dumnezeu vedem că numai cei răscumparați cîntă. Găsim un prim cîntec atunci cînd Israel, eliberat din Egipt, dincolo de Marea Roșie, intonează lauda către Acela care l-a răscum- părat. Unele cîntece sau strofe vorbesc despre Dumnezeu sau despre Hristos; altele însă se adresează direct Tatălui și Fiului.

Mulțumirile vor fi exprimate de un frate, gura adunării, care, dacă este într-adevăr călăuzit de Duhul Sfînt, va exprima sentimentele tuturor și va rămîne în șuvoiul pe care Duhul Sfînt l-a imprimat închinării în acele momente.

Dar și clipele de tăcere vor putea face parte din adorare: „Pe Tine Te așteaptă lauda în tăcere, Dumnezeule, în Sion!” (Psalmul 65.1). Cînd Maria și-a spart vasul de alabastru, nici un cuvînt n-a fost rostit, dar „casa a fost umplută de mireasma parfumului” (Ioan 12).

Citirea potrivită a unor versete din Cuvînt va putea stimula, va putea orienta lauda și va fi de folos ca adorarea să poată fi exprimată mai bine. Însă slujirea propriu-zisă nu-și are locul cu ocazia adorării; la sfîrșitul orei rezervate adorării, ea se poate totuși exercita într-un mod folositor, în legătură cu gîndurile pe care Duhul le-a pus în inimi și pe buze.

Binefacerea face de asemenea parte din închinare, cum ni se spune în Evrei 13.16: „lui Dumnezeu, jertfe ca acestea Îi plac”; se amintește prin aceasta Deuteronom 26.12 și 13, unde nevoile slujitorilor lui Dumnezeu, ca și cele ale orfanilor, ale văduvei și ale străinului sînt puse înaintea is- raelitului care venea să ofere coșul cu zeciuiala.

Chiar mai mult decît cuvintele, decît cîntecele și rugăciunile, actul însuși al frîngerii pîinii va exprima recunoștința și adorarea; acesta este centrul normal al închinării, deși se poate să fie strîngere laolaltă pentru adorare și fără cină.

Cînd adorarea este adusă într-adevăr „prin Duhul lui Dumnezeu” există armonie de gîndire și un anumit curent de idei se va îndrepta cînd într-o direcție, cînd în alta pentru a-L lăuda pe Tatăl pentru dragostea Lui - sau pe Mielul lui Dumnezeu pentru jertfa Sa - sau se va aminti

cum a fost deschis Locul Preasfânt - sau se va lăuda felul cum S-a smerit și a fost înălțat Acela „care umple toate”.

Nu vii la închinare ca să primești o binecuvântare, ca să iei în felul acesta o putere; nicidecum nu vii ca să găsești iertarea de păcate; tocmai pentru că ai primit toate aceste lucruri, poți să-ți exprimi recunoștința. Adevărata închinare nu poate fi realizată dacă nu ai mai întâi pacea cu Dumnezeu, dacă nu intri în Locul Preasfânt „cu o deplină siguranță a credinței” (Evrei 10.22).

Toți cei credincioși sînt preoți. De aceea este mult de dorit ca lauda - sub forma cîntărilor și a rugăciunilor - să fie exprimată de cît mai mulți frați, să nu fie rezervată numai la cîtiva. Si dacă avem sentimentul adînc al insuficienței laudelor noastre, să ne aducem aminte că ele sînt oferite lui Dumnezeu „prin Isus Hristos” (1 Petru 2.5), Marele nostru Preot (Evrei 10.21); datorită Lui, ele sînt plăcute (vezi Exod 28.36-38).

Nu există pe pămînt timp mai prețios, slujire mai înălțată, decît de a răspunde dorinței Tatălui care caută adoratori; dorinței Domnului Isus, care ne cere să „facem aceasta în amintirea Lui”; este, așa cum a făcut Maria, „o faptă bună față de Mine”.

2. Adunările de rugăciune

„Dacă doi dintre voi se învoiesc pe pămînt cu privire la un lucru oarecare, orice vor cere le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri” (Matei 18.19).

Promisiunea aceasta este chiar înaintea versetului 20, în care Domnul ne asigură de prezența Sa în mijlocul celor doi sau trei adunați pentru Numele Său și de aici rezultă însemnătatea adunării de rugăciune și a frecventării ei.

Cei care se roagă „sînt învoiți”. Nu este vorba de o învoire pregătită mai dinainte; ei nu sînt „puși de acord”, ci Duhul Sfînt produce în ei acest acord, încît cel care rostește rugăciunea nu face decît să-l exprime. Se înțelege atunci că acele zise rugăciuni care exprimă dezacordul între frați nu sînt decît niște urîciuni care duc la judecata despre care scrie Iacov 5.9.

Ca și pentru adorare, însemnat lucru este să te rogi „prin Duhul Sfînt” (Iuda 20). Rugăciunile vor fi scurte, cerîndu-se „un lucru” (Matei 18.19), evitînd cu grijă o înșirare lungă de lucruri, care, așa cum s-a spus „slăbesc mîinile” celor care ar avea pe inimă să se roage după aceea. Rugăciunea în adunare nu are rostul să I se expună lui Dumnezeu niște adevăruri. Fără îndoială, ne vom sprijini pe aceste adevăruri ca temei al nevoilor prezentate; dar aceasta este cu totul alt lucru. Apoi nu situații personale vor fi prezentate, ci lucruri ale adunării sau chiar ale unor persoane care fac parte din ea, lucrarea Domnului în lumea aceasta, sufletele

pierdute; pe scurt, nevoile nenumărate pe care adunarea le are pe inimă să le aducă înaintea Domnului prin gura aceluia care rostește rugăciunea.

Mai mult decât la orice altă strângere laolaltă, toți frații sînt chemați să aducă rugăciuni; este aici și o răspundere deosebită a celor tineri, care vor fi și încurajați de cei mai în vîrstă, dacă este cazul, în dependență de Domnul, cu tact și cu măsură, ca să ia parte activă la o astfel de adunare.

Adăugăm apoi că toți, frați și surori, nu numai că pot, dar trebuie să zică „amin”, afară doar de cazul cînd rugăciunea n-a fost de înțeles (1 Corinteni 14.16) sau a fost într-adevăr greșită. Aminul nu trebuie numai să fie gîndit, ci și rostit.

Pentru a fi practic în stare să te exprimi în adunarea de rugăciune, trebuie să fi luat obiceiul de a te ruga împreună cu alții: între prieteni, în familie, cu ocazia unor vizite. Nimic altceva nu întărește mai mult o prietenie în Hristos, decât apropierea împreună de Domnul în rugăciune. Să nu ne temem să ne învățăm în privința aceasta chiar din tinerețe.

Risipirea gîndurilor

Ce armă puternică în mîna vrăjmașului ca să ne facă să pierdem foloasele adorării și ale adunării de rugăciune!

Pentru a evita împrăștierea gîndurilor pe care ne-o aduce ocupația pe care o avem în fiecare săptămînă, să luăm obiceiul hotărît, așa cum Neemia altădată închidea porțile cetății, de a închide „porțile” duhului nostru față de lucrurile acestea, îndată ce „le va ajunge umbra” dinaintea zilei Domnului, ca să le deschidem numai după ce ea a trecut. Dacă ne bazăm pe El, cu rugăciune, El ne va da tăria să lucrăm în felul acesta (Neemia 13.19-21).

Este important ca, în legătură cu preocupările noastre, cu grijile noastre, înainte de a veni ora de închinare sau adunarea de rugăciune, în orice lucru să aducem cererile noastre la cunostinta lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, ne va păzi inimile și gîndurile în Hristos Isus (Filipeni 4). Este o promisiune prețioasă pe care putem să ne-o însușim și al cărui îndemn trebuie să-l punem în practică.

Odată ce sîntem adunați în jurul Domnului, să ne îndreptăm gîndurile și privirile sufletului nostru spre El și nu la ceea ce ne înconjoară; privirile zîmbitoare care se schimbă uneori, se potrivesc ele totdeauna cu prezența Aceluia care este acolo, deși nevăzut? Și se poate să fi ieșit în duh din locul acela mai înainte de a se fi terminat adunarea, chiar dacă fizic ai rămas pe scaunul tău!

3. Adunările de zidire

1 Corinteni 14 ne dă tabloul unei astfel de adunări. Întreaga adunare este împreună și, printr-un frate sau altul, Domnul dă „un psalm, o învățătură, o descoperire”. Nu este cazul, la drept vorbind, de folosirea darurilor; ci „puteți să prorociți toți, unul după altul” (versetul 31). În același text, norma este „doi sau trei” (adică nu este ceva limitativ, ca pentru limbi: „doi sau cel mult trei”); dar în strângerea laolaltă în adunare, fiecare poate fi un instrument de care să Se servească Domnul.

Totul trebuie să fie făcut „pentru zidire”: citirea în public a Cuvîntului (1 Timotei 4.13), îndemnul și mîngîierea care vine de aici; cîntecele de asemenea pot să zidească (Coloseni 3.16), la fel și rugăciunile (1 Corinteni 14.17).

Dacă venim să-L căutăm pe Domnul Isus Însuși și dacă avem încredere în lucrarea Duhului în adunare, vom găsi binecuvîntare în astfel de întîlniri. Este important lucru ca toți frații să aibă ceva de adus în această lucrare; n-ai să aștepti numai decît ca unul sau altul care are un dar deosebit să găsească un anumit loc din Scriptură. Dar cum ai putea să aduci înainte ceea ce nu te-a hrănit pe tine personal? Cum ai putea să fii dependent de Domnul cînd ești la adunare, dacă n-ai umblat zilnic în părășie cu El și pe urmele Lui?

Trebuie de asemenea să ne amintim că cel care vorbește trebuie să facă lucrul acesta ca și cum ar spune cuvintele lui Dumnezeu (1 Petru 4.11). Mare răspundere pentru el, dar și pentru ascultători!

„Nu stingeți Duhul!” spune apostolul Pavel (1 Tesaloniceni 5.19). Se poate face lucrul acesta, luînd cuvîntul cînd nu trebuie sau abținându-te atunci cînd Duhul te-ar îndemna. Dar desigur, criticile prea dese ale ascultătorilor, spiritul acesta de înjosire a altora sînt cea mai mare piedică în calea acțiunii libere a Duhului în adunare. O observație, chiar în întregime îndreptățită, făcută fără tactul necesar sau fără dragoste, poate de asemenea să stingă Duhul.

Se înțelege de la sine că „darurile” pe care Domnul le-a încredințat alor Săi se vor desfășura liber, dar în nici un caz în mod exclusiv, în strîngerile laolaltă ale adunării.

V. Slujirea și darurile

De citit: 1 Corinteni 12; Efeseni 4.7-16; Romani 12.4-8; 1 Petru 4.10-11.

Din toate textele acestea rezultă un lucru de toată însemnătatea: Domnul este Cel care dă. În Efeseni, Hristos este Cel care dă; în Corinteni, Dumnezeu este Cel care a pus în adunare; în Romani, ca și în 1 Petru sînt felurite daruri de har.

Deci nu prin alegerea oamenilor, oricât de aleși ar fi ei, nici a unui grup de frați sau chiar a unei adunări este cineva chemat la slujirea Cuvântului sau la vreo slujbă oarecare, ci Dumnezeu este Cel care rînduiește darul „așa cum a vrut El”, „așa cum Îi place”. Nu există deci nici împuternicire, nici consacrare, nici succesiune. Adunarea va da „mîna de însoțire” celui care a fost dotat în felul acesta; ea va recunoaște ce a făcut Dumnezeu, dar ea nu va acorda nici un titlu.

Care este scopul acestei slujiri?

Efeseni 4.12-16 ne dă răspunsul:

a) „Pentru desăvîrșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” (versetul 12). Scopul slujirii este deci pe prim plan zidirea, ridicarea clădirii acesteia pe care Domnul a încredințat-o alor Săi. Evanghelistul, în lucrarea potrivită lui, va aduce prin harul Domnului, suflete din lumea aceasta pînă la locul de adunare; întocmai ca samariteanul care găsește pe cel căzut între tîlhari pe marginea drumului, se pleacă plin de milă spre el, îl pansează, îl pune pe măgarul său și-l duce la casa de poposire. Acolo îl încredințează gazdei, imagine a Duhului Sfint care lucrează prin darurile prorocilor, păstorilor și învățătorilor în adunare, pentru desăvîrșire și zidire.

b) „Pînă vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur” (versetul 13). Este vorba de a crește. Un copilăș în Hristos, care abia „s-a născut din nou” are deja în el tot ce va avea întotdeauna; dar el nu-și cunoaște nici poziția, nici moștenirea. Scopul slujirii este deci de a-l face să crească, pentru ca el și toți cei ca el să ajungă la starea de om matur: cea a unui credincios care și-a însușit poziția în Hristos, care are siguranță cu privire la ea și se bucură de ea. („Voi în Mine și Eu în voi!”)

c) „Ca să nu mai fim copii, aruncați și duși înapoi și încolo de orice vînt de învățătură” (versetul 14). Cel care nu este întărit în adevăr și n-a învățat să deosebească binele de rău este ușor îndepărtat de diferite influențe. De aici, pe de o parte, nevoia de slujire pentru a aduce întărire în adevăr și, de altă parte, pericolul, îndeosebi pentru tineri, de a citi sau a asculta învățături despre care nu știu mai dinainte dacă se potrivesc cu gîndurile Domnului. Cît de ușor se strecoară idei străine și își fac lucrarea în suflet, pentru a-l îndepărta pe căi rătăcite!

d) „Spunînd adevărul în dragoste, să creștem în toate”, pînă la Hristos (versetul 15). Iată scopul cel mai important al slujirii: „pînă la Hristos”. „Să-L cunosc pe El”, spunea apostolul. Mai presus de hrană și de zidire, mai presus de întărirea în adevăr, mai presus de cunoștințe

este Persoana Domnului. Nu poți crește pînă la El decît ținînd adevărul în dragoste, dragoste pentru El și pentru ai Săi.

Care este motivul slujirii?

1 Corinteni 13, atît de clar așezat între capitolul 12 și capitolul 14, ne dă secretul: dragostea. Cel mai frumos dar de sus, fără dragoste nu este decît o aramă sunătoare, nu este nimic și nu folosește la nimic. Celălalt motiv este slava lui Dumnezeu, cum este scris în 1 Petru 4.11: „pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu, prin Isus Hristos”.

Grija pentru tine însuși, dorința de influență, mîndria, obișnuința pot să facă fără rod un dar care ar fi foarte bun; și cel puțin așa va fi pînă cînd, judecînd lucrurile acestea, cel care a primit darul se va întoarce iar la izvor.

Ce daruri sînt încredințate celor credincioși?

Efeseni 4.7 ne spune că „fiecăruia din noi, harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos”. Și 1 Corinteni 12.7 precizează: „Fiecăruia i se dă manifestarea Duhului spre folosul tuturor”. Rezultă de aici că toate mădularele trupului au primit ceva din partea Domnului pentru a fi de folos „altora” (1 Petru 4.10), „spre a fi de folos” (1 Corinteni 12.7). Un har primit are drept consecință o răspundere, deși rămînînd conștienți totdeauna că nimic nu este de la noi: „Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi?” (1 Corinteni 4.7).

Dar sînt unele daruri fundamentale, care nu sînt încredințate tuturor. Ele sînt date de Domnul pentru binele Adunării Sale:

a) Apostolii și prorocii (1 Corinteni 12.28; Efeseni 4.11) au pus temelia (Efeseni 2.20). Nu a existat succesiunea apostolică, nimic din Scriptură nu ne spune așa ceva, însă apostolii lucrează mereu în mijlocul nostru prin scrierile inspirate pe care ni le-au lăsat.

b) Evangheliștii, păstorii și învățătorii continuă să-și exercite slujba și astăzi. Evanghelistul își face lucrarea de a aduce sufletele la Hristos; păstorii și învățătorii - și de asemenea prorocii, care potrivit locului din 1 Corinteni 14.3 vorbesc spre zidire, încurajare și mîngîiere - ca să zidească pe sfinți, să vorbească inimii lor, conștiinței lor și minții lor.

Și în privința aceasta, astfel de slujitori ne-au lăsat în scris ceva din lucrarea lor. Nu putem nicidecum să punem scrierile lor pe același plan cu Cuvîntul lui Dumnezeu inspirat; totuși cît de folositoare sînt și ele pentru toți cei care au pe inimă să crească în lucrurile lui Dumnezeu!

Sînt menționate și daruri - semne: minuni, limbi, daruri de vindecare. Scopul lor esențial, în timpul de la început, era să dea încredere creștinismului, potrivit celor scrise în Marcu 16.20:

„Domnul lucrînd împreună cu ei și întărind cuvîntul prin semnele care-l însoțeau". S-ar putea să te gîndești că aceste daruri s-ar mai putea uneori întîlni în împrejurări asemănătoare în unele țări păgîne, unde evanghelia la începuturile ei are nevoie să fie „întărită"; dar, în orice caz cu privire la limbi este scris clar: „limbile vor înceta" (1 Corinteni 13.8).

Sînt de asemenea diferite daruri, care nu sînt totdeauna împreună cu darurile fundamentale: cuvîntul de înțelepciune, cuvîntul de cunoaștere, credința, deosebirea duhurilor, potrivit celor scrise în 1 Corinteni 12.8-10. Să nu uităm nici darurile din Romani 12.8: cine îndeamnă, cine dă, cine conduce și cine face milostenie.

O smerenie falsă te-ar face să gîndești că nu trebuie să cauți astfel de daruri. Dar Cuvîntul este clar: „Să doriți cu înflăcărare darurile duhovnicești" (Corinteni 14.1). Este deci bine și potrivit gîndului lui Dumnezeu să facem din aceasta un subiect de rugăciune și, în dependență de Domnul, să fim aduși să deosebim ce poate El să ne încredințeze.

Dar se poate să fi primit vreun dar și să-l lași să se slăbească, aproape să se stingă din lipsă de folosire; de aceea avem îndemnul dat lui Timotei: „Să înflăcărezi (sau: să reaprinzi, să reînsuflețești) darul lui Dumnezeu care este în tine" (2 Timotei 1.6).

Se poate ajunge chiar - și poate că este cazul mai frecvent decît gîndim - să neglijăm cu totul darul primit. Ce mare trebuie să fi fost mirarea lui Arhip cînd, pentru prima oară, epistola către Coloseni a fost citită înaintea adunării și, după salutări diferite, deodată s-a auzit îndemnul acesta direct: „Și spuneți lui Arhip: „Ia seama bine la slujba pe care ai primit-o în Domnul, ca s-o împlinești!" Fiul (?) lui Filimon trebuia desigur să-și aducă aminte de ea.

În final, să ne amintim că Scriptura ne îndeamnă: „să recunoașteți pe cei care lucrează printre voi, care vă conduc în Domnul și vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor" (1 Tesaloniceni 5.12,13). Să nu fie critică destructivă sau defăimare, ci stimă, amabilitate, dragoste, ascultare, pentru ca cei care veghează asupra sufletelor noastre „să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinînd" (Evrei 13.17).

VI. Cina Domnului și Masa Domnului

Locurile referitoare la instituirea Cinei în primele trei Evanghelii și în 1 Corinteni 11 vorbesc în primul rînd inimilor noastre. Domnul a „dorit mult" să mănînce ultimul Paște cu ucenicii Săi; nu atît din cauza Paștelui însuși, ci pentru că atunci, cu acea ocazie, El avea să instituie Cina, care, de-a lungul veacurilor avea să aducă aminte alor Săi cît de mult i-a iubit. Expresiile „mai înainte de a suferi" și „noaptea în care a fost dat prins" marchează aceste

momente în care se aude glasul care repetă: „Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea”. Împreună cu prorocul Isaia 26.8, n-am vrea să răspundem și noi: „Sufletul nostru suspină după Numele Tău și după amintirea Ta”?

De ce oare Duhul lui Dumnezeu a vrut să pună înaintea noastră, în Luca 22.24, imediat după înstituirea Cinei, cearta care a avut loc între ucenici „ca să știe care dintre ei avea să fie socotit ca cel mai mare”? Nu a prevăzut Domnul că de-a lungul veacurilor și prea adesea chiar cu privire la Cină, aveau să fie certuri asemănătoare între cei care totuși aveau să-L iubească? El voia deci să arate ce atitudine trebuiau să aibă ei între ei. Fără îndoială, trebuie apărât adevărul și trebuie să te depărtezi de orice deviere sau deformare a învățăturii Domnului, dar în ce spirit trebuie făcut lucrul acesta? El Însuși ne dă în privința aceasta un exemplu izbitor, spunând: „Eu sînt în mijlocul vostru ca Cel care slujește”. „Eu sînt”, Domnul, Același era în mijlocul lor. Ce har nemărginit ca El să Se coboare atît de mult! Dar și mai mult: El nu era în mijlocul lor în toată puterea și slava Sa, ci „ca Cel care slujește”. Nu ne-a lăsat El un model de atitudine smerită care este potrivită în fața amintirii suferințelor Lui, smerenie care dovedește și credinciosie față de Cuvîntul Său și față de lupta pentru „credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna” (Iuda 3)?

Ne vom opri la patru aspecte sau semnificații ale Cinei.

1. Sărbătoarea creștinilor

Iudeii sărbătoreau Pastele în amintirea eliberării din Egipt. Numai cel născut israelit, tăiat împrejur și care nu era necurat era admis să mănînce din mielul fript la foc. Dacă un străin voia să ia parte, trebuia să fie tăiat împrejur și să accepte tot ce se arăta ca o poziție de separare a lui Israel.

Tot așa astăzi, Cina este rezervată numai copiilor lui Dumnezeu, răscumpărați prin sîngele scump al lui Hristos.

Pastele se sărbătorește odată pe an; nici o regulă nu este dată cu privire la sărbătorirea Cinei, însă în cea dintîi zi a săptămînii, în seara învierii, Domnul a venit în mijlocul alor Săi și le-a arătat mîinile și coasta Sa. A mai așteptat opt zile pentru a veni din nou în același fel. De asemenea, în ziua întîi a săptămînii vedem că la Troa, apostolul Pavel frîngea pîinea împreună cu ucenicii (Faptele Apostolilor 20.7).

De mai multe ori este repetat în Exod și în alte părți că Pastele este Pastele Domnului. 1 Corinteni 11 insistă asupra faptului că cina este a Domnului, cînd vestim moartea Domnului, cînd avem în fata ochilor trupul Domnului și sîngele Domnului, paharul Domnului. El este

într-adevăr Mîntuitorul, dar drepturile Sale ca Cel care este Domnul, slava și autoritatea legate de aceasta sînt în mod special puse înainte în legătură cu Cina.

2. Amintirea

Dar Cina este în mod deosebit amintirea Domnului: „Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea”. Deci pentru El, pentru a ne aduce aminte de El, și nu pentru a obține un har sau o binecuvîntare luăm Cina; amintirea aceasta nu se oprește numai la moartea Sa, la lucrarea Sa, la eliberarea care a rezultat pentru noi, ci chiar la însăși Persoana Sa: „în amintirea Mea”.

„Acesta este trupul Meu”, spune Domnul ucenicilor Săi adunați în camera de sus. Pîinea aceea putea fi ea alt lucru decît pîine, cînd Domnul Însuși trăia și o dădea ucenicilor Săi, spunînd: „Acesta este trupul Meu”? Și cînd Isus înviat și înălțat în slavă reînnoiește într-un fel lui Pavel instituirea Cinei („am primit de la Domnul ce v-am învățat”), trupul Său înviat și slăvit nu era în cer? Cum ar fi putut ca pîinea aceasta să fie trupul Său? Cînd spunem, arătînd o fotografie sau un tablou: „Acesta este tatăl meu”, nimeni nu mă înțelege greșit. Cînd Domnul spune: „acesta este trupul Meu”, El exprimă gîndul că pîinea aceasta este simbolul trupului Său, iar vinul al sîngelui Său. Dar este ceva și mai mult, fără îndoială: pentru sufletele noastre și în mod duhovnicesc, pîinea de la Cină și paharul Domnului sînt, pentru credință, „o pîrtășie cu trupul și sîngele lui Hristos” (1 Corinteni 10.16).

„Aceasta este... pentru voi” (Luca 22.19) spune Domnul. Am luat asupra Mea judecata, părăsirea, suferința; „aceasta este pentru voi”. Să nesocotim noi ce ne oferă El în felul acesta și ne spune să-l facem în amintirea Sa?

„Să faceți lucrul acesta...”: „nu este acesta cel mai mare lucru pe care l-am putea face pentru El, aici pe pămînt? El fiind în slavă, nu va aprecia pe toți cei care, într-o anumită măsură, deseori cu multă neștiință sau pierzînd din vedere o parte din semnificația acestei amintiri, fac totuși lucrul acesta în amintirea Lui? Deși vom căuta să răspundem dorinței Sale, pe cît se poate cu grijă potrivit Cuvîntului Său, să ne ferim de a disprețui vreodată pe cei care fac lucrul acesta cu toată inima în colectivități amestecate sau într-un mod care arată lipsa de cunoaștere. Aceasta nu înseamnă că ar trebui să acceptăm ideile greșite în legătură cu Cina; departe de așa ceva, este de toată însemnătatea să aperi adevărul împotriva oricărei deformări sau oricărei folosiri deplasate sau greșite care s-ar face din această amintire. Dar aceasta este cu totul alt lucru decît de a privi de sus pe cei care, într-o ignoranță mai mult sau mai puțin responsabilă, au totuși pe inimă să-și aducă aminte de moartea Domnului.

3. Vestirea morții Sale

„De câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul acesta, vestiți moartea Domnului, pînă va veni El" (1 Corinteni'11.26).

O mărturie puternică este deci dată fără cuvinte, înaintea lumii și a îngerilor, cu privire la moartea Domnului. Se înțelege că Satan se înverșunează să acopere, să întunece, să deformeze o astfel de mărturie sau caută să-i facă să cadă pe cei care o dau, pentru a-i discredita. A produce certuri și frecuşuri între frați este lucrarea directă a vrăjmașului, pentru a îndepărta sufletele de la amintirea aceasta și de la Domnul Însuși. Trebuie deci să fim atenți într-un mod deosebit, să nu dăm noi ocazii vrăjmașului, ci cu smerenie și fermitate să veghem ca această mărturie dată morții Domnului nostru să poată fi menținută.

Deși Cuvîntul ne vorbește despre ruină, vestită de Domnul și de apostoli, totuși nu ne arată nici o perioadă - nu vorbim de împrejurări locale - în care să nu fie posibil să iei Cina. Dimpotrivă, ni se spune clar: „... pînă ce va veni El". Cînd Domnul va fi venit, va fi prea tîrziu să răspunzi dorinței Lui și să dai mărturie despre moartea Lui. Poate că nu este decît pentru „încă puțin timp" să mai putem face lucrul acesta.

4. Expresia unității trupului

Merită toată atenția să citim cu grijă tot textul din 1 Corinteni 10.14-22 și de a-l vedea în legătură cu ce este scris mai înaintea lui și după el. Începînd cu capitolul 8, apostolul are în vedere idolatria și lucrurile jertfite idolilor. După diverse digresiuni, el revine la subiectul acesta îndeosebi în versetul 14: „De aceea, iubiții mei, fugiți de idolatrie". Va da în versetele care urmează, motivele pentru care trebuie să fugi de idolatrie.

După cum creștinii au părtășie cu sîngele și cu trupul lui Hristos, au părtășie unii cu alții prin frîngerea pîinii - după cum preoții în Israel care mâncau din jertfe aveau părtășie cu altarul - tot așa, cei care mănîncă din lucrurile jertfite idolilor au părtășie cu demonii care sînt în spatele idolului. Iată de ce nu poți să bei și paharul Domnului și paharul demonilor.

Tot textul acesta are ca scop să arate că, participînd la o masă, la un altar, ești în părtășie cu acel altar, cu ceea ce se aduce pe el și cu cei care iau parte la el. Acest „principiu de părtășie", din care rezultă solidaritatea și răspunderea comună, este cel de al treilea principiu, a cărui sinteză împreună cu cel al „rămășiței" și cu „ce este din Dumnezeu rămîne" ne arată calea strîngerii laolaltă astăzi, potrivit gîndului lui Dumnezeu.

Apostolul, folosind cu această ocazie expresia „masa Domnului", noi avem de înțeles prin cuvintele acestea, aspectul Cinei în care în mod deosebit se arată părtășia.

Părtășia aceasta este dublă: de o parte, părtășia sîngelui lui Hristos și părtășia trupului lui Hristos; de altă parte, părtășia între noi, unii cu alții. Luînd parte din aceeași pîine, arătăm că sîntem „o singură pîine, un singur trup”. Este și astăzi singurul mijloc de a exprima public pe pămînt unitatea celor credincioși într-un singur trup.

De aceea nu trebuie să mergi împotriva acestei unități, adunîndu-te pe o altă temelie sau pentru alte motive sau asociindu-te pentru frîngerea pîinii cu anumite strîngeri laolaltă. Aceasta ar însemna în plus să te faci solidar lucrurilor greșite care ar fi învățate sau susținute acolo. Trebuie deci să stai în afara oricărei organizații care, chiar la temelia ei, contrazice strîngerea laolaltă ca mădulare ale trupului lui Hristos. Dar este important lucru să cuprinzi în gîndirea ta, în inima ta, în vederile tale pe toți cei răscumpărați așa cum îi vede Domnul: toți sînt mădulare ale unui singur trup, chiar dacă numai unii exprimă unitatea aceasta, participînd la frîngerea pîinii.

Cum se participă la Cină?

Cine este demn să ia parte la această aducere aminte? Nimeni, dacă privim la noi înșine; dar nu este Domnul vrednic ca să ne amintim de El? El a făcut totul, aducîndu-Se ca jertfă, pentru a face „desăvîrșiți pentru totdeauna pe cei care sînt sfințiți”. Deci, ca rod al lucrării sufletului Său si „fiind primiți în Cel Preaiubit”, putem să ne apropiem de masa Sa.

Însă o stare morală este cerută, așa cum ne arată versetele 27-34 din 1 Corinteni 11. „Fiecare să se cerceteze pe sine însuși” ca să vadă dacă este vrednic? Nu, ci „și așa să mănînce”. Cercetîndu-te pe tine însuși, te-ai vedea nedemn; în lumină, vei fi în stare să-ți judeci greșelile și pe tine însuși, îți vei aduce aminte de asemenea că lucrarea lui Hristos a șters totul. Te vei întemeia pe făgăduința că „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curățe de orice nedreptate”. Și în felul acesta vei mînce din pîine și vei bea din vin, în sentimentul harului, singurul care ne permite să avem parte la masa aceasta.

Rezultă că niște copii mici, chiar dacă sînt ai Domnului, n-ar putea lua parte la Cină. Trebuie un anumit discernămînt moral, adică „să umbli”, „să te judeci”, de asemenea să fii „om cu judecată” (1 Corinteni 10.15), care face deosebire între lucruri. Nu este vorba de un anumit bagaj de cunoștințe, ci mai degrabă de o stare morală în stare să facă deosebire.

Sîntem atenționați „să nu bem paharul Domnului în chip nevrednic”. Sensul literal este „într-un mod nevrednic”, adică așa cum făceau corintenii, printr-o comportare și o atitudine chiar în momentul acela, cu totul nepotrivite cu actul pe care-l împlineau; dar se vede din context că a te apropia fără a te judeca pe tine însuși înseamnă de asemenea a lua parte într-un

chip nevrednic. A veni la Masa Domnului cu un alt sentiment decît cel al harului - de fapt, eu sînt mai vrednic ca celălalt! - sau cu ușurătate, aceasta înseamnă a te expune să fii „vinovat cu privire la trupul și la sîngele Domnului”.

Prin atitudinea ta, prin starea ta morală, printr-o atmosferă de nemulțumiri și de certuri, poți să ajungi să „disprețuiești adunarea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 11.22). Nelegiuirea judecării de sine te expune la disciplina din partea Domnului: „Din cauza aceasta sînt între voi mulți neputincioși și bolnavi și nu puțini adorm”. Este o disciplinare care se arată din punct de vedere fizic și spiritual.

Cine poate participa?

„Cina Domnului” aparține Domnului. El este Cel care decide cine poate participa.

Este clar că numai cei răscumparați, care au fost spălați în sîngele Mielului sînt invitați la această masă de amintire. La începutul Faptelor Apostolilor vedem că întoarcerile la Dumnezeu erau atît de evidente, arătarea vieții era de așa fel încît nu era nici o ezitare: cei care primeau Cuvîntul erau imediat „adăugați”. Dar vedem cum repede răul a intrat între ei și a fost nevoie să se dea diferite îndrumări.

1 Corinteni 5 ne arată cum cel rău trebuie înlăturat; deci, cel care are un astfel de caracter nu poate fi primit la Masa Domnului: ar aduce aluat care ar întina toată adunarea. Dar aluatul reprezintă nu numai răul moral, ci și doctrinal, cum se arată în Galateni 5.9. Cel care nu aducea învățătura lui Hristos nu trebuia să fie primit în casele celor credincioși și chiar dacă numai îl salutai, „participai la faptele lui rele” (2 Ioan 10 și 11). Cu cît mai mult, exprimînd părășia împreună cu el la Masa Domnului, ai participa la starea lui rea! Și 2 Timotei 2 ne-a arătat că, ruina fiind avansată, este lucru important, în timpul „rămășiței” să te desparți mai întîi de nelegiuire și să te curățești de vasele de necinste, înainte de a te putea aduna împreună cu cei care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Anumite limitări au fost deci aduse de Cuvînt, în așa fel încît, dacă din punct de vedere fundamental toate măduarele trupului lui Hristos își au locul la Masa Domnului, deseori diferite piedici se prezintă, care împiedică realizarea practică a unei asemenea părășii.

Cine va decide dacă cel care dorește să se apropie de frîngerea pîinii corespunde gîndului Domnului în privința aceasta? Nu este un frate, nici niște frați, ci numai adunarea a primit de la Domnul autoritatea administrativă aici pe pămînt (Matei 18.18). Dacă adunarea din Ierusalim a avut greutăți în primirea tînărului Saul, nefiind sigură de întoarcerea lui la Dumnezeu, cu cît mai mult astăzi nu este deloc ușor să-ți dai seama dintr-o dată dacă o

persoană corespunde învățaturii Cuvîntului privitor la frîngerea pîinii. Nu numai cuvintele unuia ar putea dovedi că are credință, ci și faptele credinței sînt necesare (Iacov 2.18); va trebui poate ceva timp ca să se vadă clar lucrurile și tot așa pentru a fi siguri că nu sînt piedici ca cele menționate mai sus. De aceea astăzi trebuie „să-ți ceri locul” la Masa Domnului; și un timp oarecare se va scurge pînă ce conștiința adunării va fi lămurită în privința primirii. În practică, adunarea poate să greșească prin grabă, dar tot așa și prin încetineală. Timpul acesta va fi chiar și atunci folosit de cel interesat, pentru a aprofunda îndeosebi învățăturile Cuvîntului în legătură cu Adunarea și cu Cina; este un timp pe care nu-l mai ai altădată ca să faci lucrul acesta. Adunarea, odată convinsă că cel care dorește să participe este un copil al lui Dumnezeu la care nu se vede vreo piedică, îl va recunoaște așa cum este. El va lua atunci parte la Cină, nu „pentru că a fost primit” sau pentru că „ar fi devenit membru al adunării”, ci pentru că este un copil al lui Dumnezeu, un mădular al trupului lui Hristos.

Într-o asociație profesională, de exemplu, pentru admitere, un candidat trebuie să aibă meseria cerută, cum ar fi un medic; el va fi admis la cerere printr-o decizie a comitetului sau a adunării generale a acestei asociații. Din acel moment, el este membrul ei. Dacă într-o zi nu-i mai place de asociație, el își va da demisia, care va fi acceptată la sfîrșitul perioadei prevăzută de statut. Dar nu este nicidecum așa cu adunarea lui Dumnezeu. Devii mădular al trupului lui Hristos prin nașterea din nou și pecetluirea cu Duhul Sfînt; de asemenea, cînd un credincios își cere locul la Masa Domnului, adunarea nu face altceva decît să-l recunoască. Este dată atunci o mărturie publică; și cel care își „ia locul” la Masa Domnului, face lucrul acesta ca mădular al trupului lui Hristos și ca nimic altceva.

Așa cum s-a spus, dacă „o colectivitate creștină socotește că ar avea dreptul să primească la Cină ca membri ai ei, apare o unitate formală opusă unității trupului lui Hristos... Se umblă într-un spirit de sectă cînd numai aceștia sînt recunoscuți practic, chiar dacă nu-și zic că ar fi membri ai unei colectivități anumite” (J.N.D.).

Pentru ce mulți tineri care sînt totuși fără îndoială ai Domnului stau departe de această adunare specială de amintire? Poate se tem ca nu cumva să dea departe ceva din libertatea lor scumpă? Poate de asemenea se tem că nu vor merge spre slava Domnului și se vor expune disciplinei adunării? Prea adesea ei se arată indiferenți sau văd piedici închipuite. De unde vin toate aceste ezitări? Oare nu vrăjmașul știe să le aducă, fie chiar cu motive care ar putea fi îndreptățite, pentru a nu răspunde la ultima dorință a Domnului? Aceasta ne arată, o dată mai mult, că numai dragostea pentru Domnul, pusă mai presus de toate considerațiile omenești, ne

poate aduce „să facem lucrul acesta în amintirea Lui”. Numai pentru El singur luăm parte la Cină, nu sub influența cuiva sau pentru că așa este obiceiul.

Dacă, din dragoste pentru Domnul, răspundem dorinței Lui, nu putem atunci, cu credință, să ne bazăm pe puterea Lui pentru a ne păzi de rău și a ne face să umblăm judecându-ne pe noi înșine, în sentimentul harului?

Disciplina

Sînt diferite răspunderi în legătură cu Cina. Mai întîi este cea de a participa la ea. Apoi, cea de a te judeca pe tine însuși și de a deosebi trupul. În afară de asta, de a nu aduce aluat care să întineze adunarea, „toată plămădeala”. În final este răspunderea adunării: „Măturați aluatul cel vechi... înlăturați din mijlocul vostru pe răul acela!” Aceasta este disciplina în sensul ei restrîns.

Dar aceasta nu este decît ultima fază. Există o disciplină preventivă și o disciplină corectivă; și numai cînd toate n-au dat rezultat și caracterul celui „rău” este clar arătat, urmează această înlăturare.

Disciplina părintească va îndemna, va spăla picioarele, ca în Ioan 13; va sfătui, cum este scris în 1 Timotei 5; va îndrepta, ca în Galateni 6; va mustra, cum ni se spune în 1 Tesaloniceni 5.14.

Dacă disciplina aceasta părintească s-a dovedit fără efect, Cuvîntul ne spune despre mustrarea publică, în 1 Timotei 5.20; despre depărtarea de cel care aduce dezbinări, în Tit 3.10 și 11. Ni se arată în 2 Tesaloniceni 3.6-15 să ne despărțim de cei care umblă în neorînduială; în Romani 16.17 și 18 se merge și mai departe cu privire la cei care fac dezbinări, partide.

În cazurile de greșeli personale, Matei 18.15-17 ne arată calea de urmat.

Numai cînd toate lucrurile acestea n-au reușit, în ultima fază se ajunge la darea afară, potrivit cuvintelor din 1 Corinteni 5.

Dacă este un rău cunoscut, un „aluat”, toată adunarea este contaminată (ca în Iosua 7). Adunarea trebuie deci să se curețe, să înlătore răul din mijlocul ei, dar mai întîi făcîndu-se una cu el înaintea lui Dumnezeu și mîhnindu-se, „pentru ca cel care a comis fapta aceasta să fi fost dat afară din mijlocul vostru” (1 Corinteni 5.2).

Se vede în Levitic 13, în legătură cu lepra, cu ce grijă și cu ce prudență trebuia preotul să se poarte înainte de a ajunge la hotărîrea finală. Dacă sub lege lucrurile acestea cereau atenție, cu atît mai mult sub har; însă harul nu înseamnă indiferență față de răul evident.

Disciplina este făcută de adunare, nu de unul sau de câțiva frați, chiar dacă aceștia au trebuit să facă mai înainte unele cercetări. În puterea sa apostolică, Pavel putea să judece și să „dea pe mîna Satanei pe un astfel de om, pentru nimicirea cărnii”, dar nu el putea să înlătore aluatul cel vechi; trebuia ca adunarea din Corint să facă lucrul acesta. Aceasta era tot ce putea face adunarea; a da pe mîna Satanei nu este partea ei.

Hotărîrea adunării, odată rostită, este hotărîre și în cer, potrivit cuvintelor din Matei 18.18; ea este deci valabilă pentru toate adunările. Scopul ei este dublu: „ca să fiți o plămădeală nouă, după cum și sînteți, fără aluat” (1 Corinteni 5.7) și pentru ca cel vinovat să fie restabilit, îndată ce răul va fi fost într-adevăr judecat. Și așa ne învață 2 Corinteni 2.5-11. Dar și acolo, această restabilire nu putea să fie fapta unui frate sau a mai mulți frați, nici chiar a unui apostol, ci numai a adunării, singura care putea „dezlega” ceea ce mai înainte „legase”.

Este nespus de serios și grav lucru să ajungi la o astfel de situație și deseori trebuie să te întrebi dacă toate eforturile disciplinei părintești și a disciplinei corective au fost bine împlinite. Dar dacă a trebuit să se ajungă la acest sfîrșit trist, important lucru este să știi seama de ce ne învață Cuvîntul: „Să nu aveți nici un fel de legături cu el; cu un astfel de om nici să nu mîncăți împreună” (1 Corinteni 5.11).

Este nevoie să adăugăm că îndată ce lucrarea Duhului în conștiință și în inimă se vede că s-a făcut, atitudinea se schimbă și, cum spune Cuvîntul: „ar trebui să-l iertați și să-l încurajați... să-l asigurați de dragostea voastră” (2 Corinteni 2.7,8). N-ar trebui noi să avem, în astfel de situații, atitudinea tatălui din Luca 15, care era mereu în așteptarea reîntoarcerii fiului său? Cînd l-a văzut, „pe cînd era încă departe”, a alergat la el plin de dragoste, s-a aruncat de gîtul lui și l-a acoperit de sărutări. Privilegiu al harului, care vrea să restabilească, să aducă înapoi, să ierte! Și care, cînd restabilirea este pe deplin făptuită, nu mai revine asupra căderilor din trecut.

VII. Mireasa

De citit: Efeseni 5.22-32; Matei 13.45,46; Apocalipsa 19.7-9 și 21.

Cuvîntul lui Dumnezeu folosește exemplul trupului pentru a arăta unitatea dintre Hristos și răscumpărății Săi, așa cum Duhul Sfînt a înfăptuit-o. Am văzut imaginea casei, clădire pe care Domnul o înalță, dar, de altă parte, încredințată omului și atinsă de ruină. Trebuia o altă imagine ca să ne facă să înțelegem adîncimea dragostei lui Hristos pentru adunare. Unde s-o găsești?

Pentru a ne face să înțelegem într-o oarecare măsură relațiile Dumnezeirii, așa cum ni s-au descoperit, Duhul lui Dumnezeu folosește numele de Tată și de Fiu. Noi înțelegem prin experiență pe pământ însemnătatea unor astfel de relații. Dragostea dintre frații de trup rezultă din faptul că au aceeași viață, aceeași natură, același tată, se trag din aceeași origine.

Dar legătura dintre soț și soție vine dintr-o altă sursă. Ei nu au, amândoi, aceeași origine; dimpotrivă. Fiecare trăia în sfera lui, neavînd aceeași viață, aceeași familie. Ce îi apropie și îi unește mai de nedespărțit decît pe niște frați? Este dragostea: „Hristos a iubit Biserica”. Iată izvorul a toate.

„El S-a dat pe Sine Însuși pentru ea”: El n-o sfințește ca s-o facă să fie a Sa, ci o face a Sa pentru ca s-o sfințească. Tot ce era El a fost dat de El Însuși. Și acum tot ce este în El este pus deoparte pentru binele Adunării. Nu există calități, nu există perfecțiuni în Hristos care să nu fie pentru noi în lucrarea lor, ca urmare a darului de Sine Însusi.

După ce Și-a cîștigat-o, El o sfințește. El o formează pentru realitățile cerești, prin prezentarea acestor lucruri în care El este plinătatea și slava. El face lucrarea aceasta prin Cuvînt, comunicînd în dragoste tot ce aparține naturii, măreției și slavei lui Dumnezeu.

Dar, mai mult, El o curățește. El folosește Cuvîntul de asemenea pentru a judeca tot ceea ce, în afecțiunile de acum ale Bisericii, este în dezacord cu ce comunică El. El lucrează pentru a ne face în stare să ne bucurăm de dragostea Sa.

Este deci o lucrare în trecut: El S-a dat pe Sine Însuși; o lucrare în prezent: El sfințește și El curățește; și un scop în viitor: El Își va prezenta Adunarea, slăvită.

Totul era deja rezumat în mica pildă a perlei, în Matei 13. Ne-am gîndit cu tristețe la pildele care ne vorbesc despre ruină: lucrarea vrăjmașului în țarină; răul care se adăpostește în ramurile copacului care a crescut exagerat de mare; aluatul care a pătruns în cele trei măsuri de făină. Dar Domnul nu S-a oprit aici. El a avut bucuria să ne mai spună despre un negustor care „găsește un mărgăritar de mare preț, se duce și vinde tot ce are și-l cumpără” (versetul 46). Este o frumoasă imagine a Celui care a dat totul ca să-Și cîștige Adunarea, scoțînd-o din adîncul oceanelor acestei lumi, unde ea s-a format cu încetul; „S- a dus” s-o cumpere, așa cum țapul Azazel se ducea în pustie încărcat cu păcatele lui Israel (Levitic 16), dînd pentru ea tot ce avea, ca s-o facă sfîntă și fără pată.

Într-o zi, El Își va prezenta Adunarea „Lui Însuși”. În Evanghelie, Domnul vorbea într-o pildă despre acest împărat care a făcut sărbători de nuntă „pentru fiul său”. Ne place să ne gîndim la lucrarea Domnului pentru noi, dar să nu uităm niciodată că totul este „din El, prin El și pentru El”.

Apocalipsa 19.7-9 ne dă oarecum cel dintâi tablou al acestei adunări slăvite pe care El Și-o va prezenta Lui Însuși. Este, cum se spune în Cântarea Cântărilor 3.11, „ziua veseliei inimii Lui”. Mielul care a suferit atât de mult, primește rodul lucrării sufletului Său, recompensa dragostei Sale.

„Soția lui s-a pregătit”. În expresia aceasta se pot descoperi două semnificații. Sărbătoarea nunții corespunde în cer cu momentul Cinei pe pământ. Pentru a te pregăti pentru Cină trebuie să te judeci pe tine însuși și, înainte de a participa la sărbătoarea din cer, va trebui să treci pe la scaunul de judecată al lui Hristos: nu pentru a fi condamnat, ci pentru ca tot ce am făcut când trăiam în trup, fie bine, fie rău, să fie pus în lumină; pentru ca tot ceea ce este de la noi înșine să dispară; vom înțelege în sfârșit pe deplin valoarea singelui care a curățit totul; nu va rămîne în felul acesta nici o umbră între Domnul nostru și noi. Pregătirea este absolut necesară și admirabilă, pentru deplina bucurie făcută de dragostea Lui! Dar este în această „pregătire” un gând paralel cu veșmintele de în subțire, care sînt „dreptățile sfinților”. Nu este vorba de haina îndreptăririi, așa cum Dumnezeu a dat-o în Hristos, ci de veșmîntul pe care fir cu fir noi l-am țesut pe pământ: fiecare faptă, fiecare cuvînt, fiecare atitudine, roadă a vieții dumnezeiești în noi, va fi ca unul din firele acestui veșmînt, ca unul din punctele acestei broderii. Cîte gânduri umplu inima unei logodnice care își prepară în felul acesta veșmintele de nuntă! Cum se bucură ea de ziua în care le va purta alături de soțul ei! Ce lumină plăcută aruncă faptul acesta asupra credincioșiei Domnului, aici pe pământ: nu ascultarea legală de niște porunci, ci dorința inimii care vrea să-I fie plăcută, care caută ce este plăcut Domnului, care umblă cu grijă, din dragoste pentru El.

Este în sfârșit nunta Mielului; aici pe pământ este Cina Domnului: noi Îi datorăm ascultare. Dar în slavă, caracterul Său de Miel strălucește în ochii tuturor, în mijlocul scaunului de domnie și la ospățul nunții: Cel care a suferit, care a fost ascultător pînă la moarte, care a împlinit totul pentru răscumpărării Săi.

Apocalipsa 21 ne prezintă în sfârșit Mireasa în slavă; versetele 2-5, în starea veșnică; versetele 9-22, în timpul împărăției de o mie de ani.

Contrast izbitor cu prostituata cea mare din capitolul 17! Pentru a o privi, Ioan a fost dus în duhul „într-un deșert”: un loc unde nu este nimic pentru Dumnezeu. Dar pentru a vedea cetatea cea sfîntă, el a fost „pe un munte mare și înalt” (Apocalipsa 21.10): departe de lume, de agitația ei, de poftetele ei, de preocupările ei. Tot așa odinioară Domnul care Se smerise, S-a schimbat la față „pe un munte înalt”, unde ucenicii au văzut slava Lui.

Cetatea sfântă „coboară”. Apostolul Pavel ne prezintă niște oameni morți în greșelile și în păcatele lor, adică trăind în păcatele lor, pe care Dumnezeu îi scoate din lumea aceasta, îi răscumpără, îi aduce la viață, îi învie, îi face să se așeze în Hristos în locurile cerești. Adunarea va fi luată din această lume în slavă. Apostolul Ioan, invers, ne vorbește despre Cuvântul care era la Dumnezeu, devenind carne și locuind printre noi. El ne dă în epistolele lui desfășurarea naturii divine în lumea aceasta; și aici ne prezintă Adunarea coborînd de la Dumnezeu, pentru ca în timpul administrării împărăției, să reflecte lumina: razele slavei lui Hristos.

În cetate, totul vorbește despre El; iaspisul: Dumnezeu cunoscut în slava Sa; pietrele scumpe: slava felurită a lui Hristos; porțile cetății: perle care amintesc valoarea pe care această Adunare o are pentru El. Totul este curăție, strălucire și lumină: „o luminează slava lui Dumnezeu și făclia ei este Mielul” (Apocalipsa 21.23).

Dar la sfârșitul acestui tablou, versetul 27 rămîne solemn: „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în uriciune și în minciună”. Cine deci va putea intra în cetatea sfântă? „Numai cei scriși în cartea vieții Mielului”, „cei care își spală hainele” „și le-au albit în sângele Mielului” (Apocalipsa 21.27; 22.14; 7.14).

În starea veșnică, vedem din nou, ca o mireasă împodobită pentru soțul ei, cetatea sfântă, noul Ierusalim, Adunarea „coborînd”. Cu ce scop? „Iată, cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor”. Atunci, potrivit cuvintelor din 1 Corinteni 15, „Dumnezeu va fi totul în toți”. Prezența lui Dumnezeu a fost pierdută cu ocazia căderii; în mod parțial regăsită în cort și apoi în templu, ea strălucește în Isus aici pe pământ; realizată și mai mult în Adunare, ea va fi binecuvântarea veșnică a tuturor oamenilor care vor popula cerurile și pământul cel nou.

Pentru ultima oară, Cuvântul menționează Mireasa pentru ca să ne spună: „Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!” (Apocalipsa 22.17). Cartea sfântă își va închide paginile, dar încă trebuie să răsune strigătul acesta: „Vino!” „Amin! Vino, Doamne Isuse!”